

ANDERS ROSLUND

SZÉP ÁLMOKAT

21. SZÁZAD
KIADÓ

Budapest, 2021

1. rész

A temetőben mindig hideg van

SZÉDÜLT.

Nagyon szédült.

Leült. Hátha az használ.

Mély levegő.

Behunyta a szemét, és várt.

Amíg elmúlik. Amíg a világ befejezi a pörgést, és ő kinyújthatja a kezét a virág felé, amelyet annyira szeret. Varjúháj. Így hívták. A hosszú szárú növény szép volt, és büszke, és minden nyárutón rámosolygott. Ewert Grens egy kis időre még a fájós lábáról is megfeledkezett, amikor a lehullott leveleket szedegette, és egy öntözőkannából locsolgatta a bimbókat, amelyekből aztán a virágzat ernyői nyílnak. Lassan végigsimított a fehér kereszten – ennyire juthatott közel hozzá. Ujjai domborulatokat tapintottak, amelyek az ő nevét formázták az egyszerű réztáblácskán. Az egyetlen emberét, aki mellett kitartott, és aki kitartott őmellette.

Hiányzol.

Sokáig vonakodott eljönni ide. Északi temető, keleti oldal. Többször sikerült a nyitott kapunál leparkolnia, és elindulnia a kanyargós, kavicsos ösvényeken, lépteivel eltüntetve a gereblyével húzott egyenes barázdákat. Körös-körül a hatalmas síremlékek mintha azért emelkedtek volna ki a földből, hogy őt bámulják. Amikor azonban közel ért, mindig legyőzte a mellkasát szorító nyomás, a lába elgyengült, és visszament az autóhoz, a városba és a rendőrsre – a kanapéra az irodájában, ahol biztonságban volt az elnyűtt párnák között. De ma reggel váratlanul megértette. Hogy amitől félt, az már megtörtént. És hogyha az ember erre rájön, tovább kell mennie, és a félelem akkor már soha többé nem tudja visszalökni.

Hiányzol, de egyre kevésbé.

Ewert Grens felakasztotta az üres öntözőkannát egy kampóra a kerti szerszámoknak fenntartott sarokban, és a gereblyét is éppen sikerült a helyére állítania, amikor a szédülés visszatért. Hülám csapott át a testén, és csak úgy sikerült elkerülnie az elesést, hogy nekidőlt a léckerítésnek. Ezek a kontrollálhatatlan rohamok egyre gyakrabban és egyre nagyobb erővel törtek rá, és ha Anni

még él, már bizonyára elrágatta volna őt a kórházba. Ő maga viszont nem szívesen kereste a fehérköpenyesek társaságát.

Azt tette, amit eddig is, megállt egy helyben, és megvárta, amíg a vad, kavargó örvény elvonul. Ha ez nem volt elég, leült a padra, mely az idők során a sajátja lett, és a fűvel benőtt halmot nézegette, amelyet egy hivatalnok a 19B parcella 603-as sírhelyének nevezett el. Évekbe telt, míg képes lett arra, hogy megtegye azt a két kilométert a zajos, forgalmas Sveavägenen a Solna kyrkväg mentén húzódó gondozott, füves térségekig, és meg merte nézni a helyet, ahol Anni nyugodott annyi ember között, a harmincezer sír egyikében – egy kicsit távolabb a többiektől, hogy ne zavarja őket, de elég közel ahhoz, hogy sose legyen magányos.

Hagyta, hogy az augusztusi szellő megcirógassa megráncosodott arcát és összeborzolja a haját, amely mintha minden látogatásakor egyre ritkább lett volna. És megérezte. A nyugalmat. Odabent is. Elegendőt ahhoz, hogy egy időre elűzze a szédülést.

Csak akkor, ott kezdett el remegni alatta a föld.

Az egész világ megrázkódott.

Grens a fejét kapkodva körülnézett. Nem a világ volt az. Csak a pad. Még soha nem osztotta meg senkivel. Most egy nő ült rajta, alig fél méterre tőle.

Az ő padján.

Csak úgy odaült, és egy szót sem szólt, mintha észre sem vette volna őt.

Grens lopva odasandított rá. Nagyjából maga korabelinek tippelte, a haja sötét volt, és rövid, a szeme pedig az a fajta, amely nem néz félre, legyen szó akár fenyegetésről, akár szégyenkezésről. Egy nagyon kicsit hasonlított Mariana Hermansonra. Egyikére azon keveseknek, akikben megbízott, és akit ő maga vett fel, egész sorát kerülve meg olyanoknak, akik jobban megérdemelték volna. Néhány év alatt az egyik legközelebbi munkatársa, egyben az egyik legjobb barátja lett, mígnem egy nyomozás lezártaival bejelentette, hogy az áthelyezését kérte, mert már nem bírja őt elviselni. Grens nem hibáztatta ezért,

hiszen sokszor ő sem bírta saját magát. Azóta sem látták egymást, ez lehetett az oka annak, hogy Grens néha őt vélte fedezni másokban.

Eltelt néhány perc. Aztán az ismeretlen nő megszólalt.

– Gyászol valakit?

Még mindig egyenesen előre nézett.

– Úgy értem, azért vagyunk itt, nem?

Grens nem válaszolt.

– Vagy bocsánat, szeretné, ha békén hagynám? Csak, tudja, még soha senki nem ült itt mellettem a padomon.

Erre már válaszolt.

– A *maga* padján?

A nő elmosolyodott.

– Nem az enyém. Mármost nem úgy. Csak hát... más nem szokott itt ülni. A temetőnek ezen a részén nem sok mindenki-vel találkozik az ember.

Egy darabig szótlanul ültek.

Maga elé nézett a nő, és maga elé nézett Grens is.

Közben minden mozdulatlan maradt.

– A feleségemet.

Grens a fejével a pár méterre álló fehér kereszt felé bökött.

– Anninak hívták. És jobban meggondolva...

– Igen?

– Maga mégiscsak inkább rá hasonlít egy kicsit.

– Tessék?

– Hát csak... szóval miatta vagyok itt. Őt gyászolom.

A mellette ülő nő csak bólintott, nem mintha megbántódott volna, ami egyébként is értelmetlen dolog lett volna itt, ahol mindenki csak a holtak vendége volt, inkább annak jeléül, hogy megértette és elfogadja, amit Grens mondott.

– Mióta? Mármost mikor halt meg a felesége?

– Az attól függ.

– Hogyhogy?

– Szóval... munkahelyi baleset volt. Harmincöt éve. Egy autó áthajtott a fején. *Én* vezettem. Az én hibám volt. Azután már

nem kommunikált, nem funkcionált rendesen. De az én számomra igen. Sokak szerint már akkor meghalt. Amikor biológiai értelemben is meghalt... az majdnem pontosan tíz éve volt.

– És a maga számára?

– Pár évvel később. Már tudom, hogy halott. Hogy nincsen. Másoknak. Az én számomra most is van... a magunk módján.

Minden reggel, délután és este itt, Anninál. És eddig egyetlenegyszer sem jött ide hozzá senki. Grens ezt úgy értelmezte, senkit nem érdekel annyira, hogy eszébe jusson megzavarni őt az üldögélésben.

Ezt azonban most egyáltalán nem érezte rossznak vagy helytelennek.

Csak szokatlannak.

– És... maga?

– Tessék?

– Maga ki miatt van itt? Kit gyászol?

Sosem volt nagy erőssége a csevegés. És most, hogy egy temetőben kellett volna diskurálnia, még ügyetlenebbnek érezte magát, mint rendesen. De nem látta a nőn, hogy zavartatná magát emiatt, talán észre sem vette.

– Ő... ott nyugszik. A nagy nyírfánál. Látja? Neki is ilyen egyszerű, fehér keresztje van. Pont, mint a feleségének.

Valahová a távolba mutatott.

– Persze lehet, hogy nem látja, jó pár sorral odébb van. De ez itt a legjobb ülőhely. Előbb a sírt szoktam meglátogatni, utána letelepszem ide. Innen aztán tovább nézem.

Ewert Grens nem szólt semmit, mert nyilvánvaló volt, hogy a nő folytatja.

– De nem is ezt kérdezte. Hanem hogy kihez látogattam ki.

– Igen, de nem muszáj...

– A válasz az, hogy nem tudom pontosan.

– Hogyan?

– Nincs ott senki eltemetve.

A nő Grensre nézett.

– Nincs a koporsóban senki.

EGY KÉZ.

Egyszerre puha és kemény.

És az, aki fog, azt mondja, ha nem akarok, ha inkább itt
maradnék egyedül, akkor nem kell.

Vele mennem.

EWERT GRENS FÁZOTT. Éles szélroham vágott végig a testen, és bevette magát valahová a rekeszizmába.

– Hogy...

Már megtanulhatta volna: a temetőben mindig hideg van.

– ...érti ezt?

– Ahogy mondom. A koporsó üres. Éppen ezért járok ki ide ilyen gyakran.

Grens most először fordult a padon ülő nő felé, várta, hogy belekezdjen valamiféle magyarázatba, és a soha félre nem néző szemekbe nézett. A nőnek valóban ilyen pillantása volt: egy olyan emberé, aki soha nem kér bocsánatot, mégis mindig együttérző marad.

– Azért, mert nincs ott senki.

Grens nem ismerte a nőt, még sohasem találkozott vele. Mégis komolyan vette. Nem tréfált vele, nem volt bolond, és nem akart tőle semmit. Csak az igazat mondta.

– Jöjjön velem! A világ újra megrázkódott, amikor a nő felállt, és a roskatag pad próbált újra nyugalmat találni. A nő elindult a felgereblyézett ösvényen, és öt sorral arrébb állt meg egy sírnál, amelynek fehér fakeresztje tényleg pontosan olyan volt, mint amelyet Grens állítatott Anni fölé. A férfi gyakran járt ki ide – hogy nem vette észre eddig? Az ismeretlen nő megvárta, míg ő is odaér, és elé tárhatja egy olyan történet képeit, amelyet soha nem lett volna szabad elmondania, mivel megtörténnie sem szabadott volna soha.

– Őt vesztettem el.

És akkor meglátta. A kereszt közepén.

A fémtáblácskán csupán két szó állt:

DRÁGA KISLÁNYOM

– Négyéves volt. Pár nap híján.

A felügyelő közelebb lépett, hogy megnézzze, nem valami más van-e mégis odaírva.

Nem.

Olyan volt, mintha a szavak egy nevet alkotnának. Drága kislányom. Csak négy betűvel hosszabb, mint az Ewert Grens.

– Egy ronda, mocskos södermalmi parkolóházban. Ott tűnt el. Az új ruhácskája volt rajta, a hosszú haja meg olyan szép copfba volt fonva.

Ezen a síron több virág volt, mint azon, amelyet Grens gondozott. Másfélék, tarkábbak. Egy szép, puha, kék-piros-sárga ágy. Maga is meglepődött, hogy felismeri a vörösbegyvirágot, a csepecskevirágot és a petúniát, nem mintha annyira érdeklődött volna a növények iránt, hanem mert ezek voltak azok a fajták, amelyekről az évek során megtanulta, hogy ne ültesse őket Anni sírjára, mert rengeteg öntözést igényelnek.

A mellette álló nő valóban gyakran járhatott ide.

– A rendőrség persze nyomozott utána. Eleinte nagy erőssel, engem is többször kihallgattak. De a hetekből hónapok lettek, és egyre ritkábban kerestek meg. Egy év után egy fikarcnyival sem tudtak többet, mint az első napon. Senki sem beszélt róla, senki nem kérdezett semmit. Mintha nem is létezett volna, mintha nem lett volna senki. Ezért is nem írtam fel a sírra a nevét. Csak nekem hiányzik, úgyhogy az is csak rám tartozik. *Drága kislányom*. Ennyi elég.

– Azt mondta... parkolóház?

– Igen.

– A feleségem, a feleségemmel a gyerekünket vártuk, amikor... és az is egy...

A nő félbeszakította.

– Nem zártam be az ajtót, amikor kiszálltam, és odamentem a parkolóautomatához.

A keresztet bámulta, elmerülve a saját rémálmában.

– Ezért nem láttam a másik autót. Csak amikor már késő volt.

Grens várt. Közben erőt gyűjtött.

– A kamera szerint pontosan hét másodperc kellett hozzá, hogy örökre megváltozzon minden. A kislányom elől ült a gyerekekülésben, amikor a másik kocsi sofőrje megállt mellette, kinyitotta az ajtaját, megfogta őt, az ölébe kapta és elhajtott.

Az ismeretlen nő, akivel olyan könnyű volt beszélni és hallgatni is, ugyanazt csinálta, amit Grens Anni sírjánál: leguggolt, és összeszedte az elszáradt leveleket meg azt a pár szál gyomot. Talán az oka is ugyanaz volt: nem az, hogy másoknak tetsszen a sír, hanem hogy csináljon valamit, még ha későn is.

– Elég furcsa temetés volt.

Keze a virágágyásban matatott, amely elválasztotta őt attól, akit gyászolt.

– Itt voltam én. Meg egy rendőr, egy ügyvéd és egy pap, akikkel sosem találkozott, akik nem jelentettek neki semmit az életében, és ezért nem jelenthettek semmit a halálában sem. Az a kicsike lyuk a földben, amit a gondnok ásott ki! Az a kicsike fehér koporsó egy szál vörös rózsával, amiben nem feküdt senki, és amit olyan könnyű volt vinni! Szólt érte a templom harangja, és egy kántor, aki már temetett ilyen kicsi gyereket, egy altatódalt választott. Azt, amelyik John Blundról, az álomanóról szól. Szép idő volt, sütött a nap, és ahogy a templomi orgona zenéje elkísért minket, valahogy még abszurdabb volt a látvány, ahogy leengedik a földbe egy olyan ember koporsóját, aki még épp csak elkezdett élni.

Elhallgatott.

Majd, a szemét továbbra is a virágágyásra szegezve, énekelni kezdett.

– *Szép álmokat, jó éjszakát...*

– Hogy mondja?

– Ezt énekeltük. Ez az altatódal utolsó sora. Valahogy... hát más, mint amikor otthon énekeltem a kislányomnak.

Felnézett Grensre.

– Talán mert amikor az ágyában aludt, az az álom véget ért. Utána felébredt. De ebből nem fog... a halál örök.

Még mindig Grensre nézve a kis halomra mutatott.

– Itt van a koporsója a lábunk alatt. Hát nem különös elgondolni?

De. Nagyon is az volt. Épp annyira, mint akkor, amikor ő maga szokott belegondolni. Hogy az ő szeretett Annija néhány sorral arrébb fekszik, és ő mégsem látja vagy hallja őt. Azt kívánta, bárcsak átélhette volna azokat a napokat, amikor a gyász mindent összetört – ott kellett volna lennie a felesége temetésén.

– Most, hogy a neve nincs itt, Alvának szoktam hívni magamban. Szép név, majdnem olyan, mint az álva, vagyis tündér, és ők is csak akkor léteznek, ha az ember hisz bennük.

A nő kinyújtotta a kezét, amely vékony, már-már sovány volt, de váratlan erő lakozott benne. Úgy fogta meg és húzta magához Grenst, mintha belekapaszkodna.

– Majdnem három év telt el azóta, hogy eltűnt. És majdnem fél év, mióta holtta nyilvánítottam. Hetente egyszer kijövök ide hozzá, hogy ne legyen magányos, mert azt hiszem, az, mint mindenki, aki itt fekszik. Általában csütörtökönként, mint ma is, mert akkor könnyebb egy kicsivel előbb meglógni a munkából. De most már megyek. Talán még összefutunk, ha megint egyszerre jövünk sírt látogatni. Ha mégsem, kedves volna öntől, ha néha itt is megállna, amikor kijön. Nem kell sokáig, csak hátha érezné, hogy van itt valaki.

Grens utánanézett, amíg el nem tűnt a szépen gondozott bokrok és a más korból származó, nagy sírkövek között – és ekkor jött rá, hogy nem is tudja, hogy hívják a nőt. Névtelen volt, akár a kislánya.

Neki is indulnia kellett, várta egy felügyelői iroda a városi rendőrség bünyői nyomozó osztályán, az asztalon legalább egy tucat folyamatban lévő nyomozás aktáival, de még nem végzett Annival. Visszaült tehát a padra, ezúttal egyedül és rázkódásmentesen.

Úgy esett, hogy ott, ültében is gyerekekre gondolt. Arra, hogy Anni valószínűleg sosem tudta meg, hogy egy egészséges

kislánnyal volt terhes, ahogy szerették volna. Volt szíve, tüdeje és szeme, amit ki tudott nyitni és be tudott csukni. És ennek vége szakadt, amikor bizonyos értelemben vége szakadt neki magának is. De hát nem Grens volt az, aki soha nem beszélt róla neki? De igen. Pedig próbálta. Próbálta elmondani. Főleg az elején, az otthonban, amikor nem győzte ölelni és a karjában tartani őt, de úgy tűnt, nem igazán értette meg.

Drága kislányom.

Olyan pokolian igazságtalan.

Néha, mikor a munkaidejét teljesen lefoglalták a fel-alá rohangáló és egymásra lövöldöző bűnözők, elfogta az érzés, hogy szívből szarik rájuk. Értett a munkájához, olyan jól végezte, ahogy csak tudta, mert így működött, semmi sem lett félvállról véve Ewert Grens világában, ahol minden kő alá újra meg újra be kellett nézni, mert ez volt az egyetlen módja annak, hogy elviselje magát – de már nem tudott együttérezni azokkal az áldozatokkal, akik maguk hoztak meg egy nyilvánvaló döntést. Egy gyereknek viszont, aki megsebesült, netán meghalt, nem volt választása. Egy gyermeket oly sok napnyi élettől fosztottak meg. És ezért sokkal többet szenvedett.

Grens elfeledkezett az időről.

Csak ült a napon, amely mindenütt melegített, de itt nem, mert a nagy temetőben egyre csak fújt a csípős szél.

Majdnem egy óra is eltelt, mire fölkelt, és letört néhány gallyat Anni ágyásából. Magával vitte őket, és letette a másik fakesztr mellé, miközben kérdéseket tett fel egy kislánynak, aki ott sem volt.

Ki vagy te?

Miért tűntél el?

És hol lehetsz most?

NEM AKAROM EZT. Teljesen magamra maradni. Ha már anyu és apu elment innen.

Jó érzés tovább fogni a kezét, ami egyszerre olyan puha és olyan kemény.

A kezét, ami tudja, hová tartunk. Hogy hová ment apu és anyu.

Hogy hol várnak rám.

AMIKOR ANNI MEGSÉRÜLT, amikor a kislány, aki épp csak növekedni kezdett benne, meghalt, ő maga pedig a saját világába zárva intézetbe került, a férjét elküldték a rendőrség egyik pszichológusához. Hogy felfogja, hogy ő ütötte el. Hogy a közös életük nem létezik többé. Hogy amitől rettegett, megtörtént. Harmincöt évvel később még mindig emlékezett a találkozásra a terapeutával, és arra, hogyan próbált az közel kerülni egy olyan emberhez, aki mindent elveszített. Hogy páciensként miként vallott kudarcot az ifjú Ewert Grens őrnagy az első feladatával, azzal, hogy találjon egy biztonságos helyet, ahová gondolatban visszavonulhat, ha a kezelés túl megterhelő, az érzéseinek a feldolgozása túl nehéz lenne. Már akkor nyilvánvaló volt, hogy az egész léte szilánkokra tört. Nem talált biztonságos helyet. Még gondolatban sem! Sem otthon, ahol az ágy mélységes, sötét veremmé változott, sem a barátainál és a kollégáinál, sem a rendőrkapitányság épületében, amelyet úgy szeretett. Sehol sem lelt nyugalmat. Míg egy nap meg nem vette a kanapét, amelyen most is feküdt az irodájában. Barna kordbársony huzat. Sem túl feltűnő, sem túl drága nem volt, viszont kényelmes, és elég nagy ahhoz, hogy kinyújtóztassa rajta hosszú testét. Mostanra a kanapé túlságosan megereszkedett, és a kordbársony huzat bordái gyakorlatilag simára koptak. Három évtizedet feküdt már rajta, néha munkaidőben, és nagyon gyakran éjszaka is ahelyett, hogy hazament volna aludni.

Ezen a délutánon azonban nem sikerült megpihennie, akármilyen sokáig feküdt, és hallgatta a magnót, amelynek hangja betöltötte az irodát, dalok és refrének a hatvanas évekből, amelyeket annyiszor meghallgatott, hogy már kívülről fűjt. Karját, lábát, egész valóját gúzsba kötötte a szédülés és a szorongás, ahogy újra meg újra rövid, zavaros álomba zuhant, majd felriadt.

Kiült a kanapé szélére.

Aztán visszafeküdt.

Kinyújtotta a kezét, megfogta a feketekávéval teli poharat, és felhajtotta.

Egy darabig a plafont bámulta, követte a szemével a kusza repedéseket, ami általában meg szokta nyugtatni.

Azzal is próbálkozott, hogy az íróasztalán súlyos halmokban álló aktákban lapozgatott, amelyek mind az erőszakról szóltak, amit egyik ember szenvedett el a másiktól. Semmi értelme nem volt. A bűnügyi helyszínek leírásai ugyanolyan homályosak maradtak, akármilyen közel is hajolt a lapokhoz.

Azt is tudta, miért.

A hasonlóságok miatt.

Egy ismeretlen kislány után kutatott, aki – éppen úgy, mint az ő és Anni kislánya – egy mocskos parkolóházban tűnt el, és most már csak emlék volt egy elhagyatott temetőben. És akinek megígérte, hogy megpróbálja meglátogatni őt, hogy egy kicsit kevésbé legyen magányos. Pedig azt sem tudta, hogy nézett ki, milyen volt a hangja, vagy mosolygott-e a szeme azokra, akikre ránézett.

Egyetlen módja volt, hogy találkozzon vele.

Az irattár.

Ott, valamelyik barna papírdobozban rejtőzött az egyetlen nyoma annak, hogy valaha is létezett.

Kiment a folyosóra, végigsietett a kollégái irodái előtt, akik éppen úgy folyamatban lévő ügyekkel voltak elfoglalva, mint ő, majd leliftezett a kapitányság alagsorába. Az irattárnak sem ablaka, sem rendes szellőzése nem volt, ő mégis minden alkalommal élvezettel nyitott be a kódzárral ellátott nehéz acélajtón. Idelent ez egy külön társadalom volt, és másfajta rend, és néha talán valamiféle igazság is, ha egy lezárt ügyben olyan bizonyíték merült fel, amely vádemeléshez és ítélethez vezetett.

Végigsétált az irattárnak az épület teljes hosszában húzódó folyosóin, az egyik sarokban árválkodó számítógépig, bejelentkezett, és nekilátott a keresésnek. A névtelen kislány itt volt valahol, az élők és holtak tízezrei és tízezrei között.

Eszébe jutott, ahogy az ismeretlen nő maga elé nézett, mikor ott álltak egymás mellett a temetőben, és azt suttogta: *Elég furcsa temetés volt.* Beírta a keresőmezőbe, hogy „eltűnt” és „kislány”, aztán megnyomta az Entert, és várt.

Kilencszázhat találta.

Próbált visszaemlékezni, hogy mit mondott még a nő, majd egy idő múlva kiegészítette a keresést a „Södermalm” szóval.

Százötvenkét találat.

Tisztán emlékezett rá, hogy remegett a nő a fájdalomtól és a dühtől, amikor a piszkos, sivár betonról beszélt.

„Parkolóház”.

Huszonkét találat.

És aztán mit is mondott még róla? Az új ruhácskája volt rajta? És copfba volt fonva a haja?

„Ruha”.

Öt találat.

„Copf”.

Egy találat.

Felugrott, és most ellentétes irányban ment végig a magas, hétpolcos fémszekrények között – mindenütt ugyanolyan dobozok durva kartonból, vastkos aktakötegek, ellátva valamilyen színkóddal, amelyet ő sosem bírt megtanulni, vastag zsinórral összefogott papírcsomók, kemény borítók, túltömött műanyag irattartók és egy-egy lefoglalt tárgy, amelyet túlságosan nehéz lett volna becsomagolni. Ügy ügy után, és aztán egy olyan helyen, amely mintha az egész irattár szíve lett volna, ott volt. 17. sor, F szekció, 6. polc. Egy számolýra felállva éppen elérte. Könnyen le tudta emelni, pedig a bal lába merev volt, és az egyensúlya sem olyan, mint szebb napjain. Leült az egyik olvasóasztalhoz, és szétnyitotta a borítólapokat, mint két papírszárnyat. Nem volt benne semmi különös. A nyomozás folyamatáról beszámoló jelentések. A technikusok jegyzőkönyve, akiknek sem DNS-t, sem más nyomot nem sikerült rögzíteniük az elkövetőtől. Emberek sehová sem vezető kihallgatásai, akik ilyen vagy olyan okból arra jártak.

A nőnek a sírok között igaza volt.

A mégoly gondos nyomozói munka sem talált egyetlen választ, egyetlenegy nyomot sem.

Elraboltak egy kisgyereket, és senki sem látott vagy hallott semmit.

NAGYON SZÉP AUTÓ. És nagyon nagy. És tiszta új. És csak én ülök az egész hátsó ülésen, ilyen soha nincsen, Jacob meg Mathilda meg William mindig elfoglalja az összes helyet. Néha le is tudok feküdni, és kinyújtózni annyira, amennyire csak bírok, és nem érek hozzá egyik ajtóhoz sem. Amikor felülök és kinézek a hátsó ablakon, a nagy üzletek mindig kisebbek és kisebbek és kisebbek, és aztán már nincsenek is ott. Megkérdezem, hogy miért nincs itt apu és anyu, hogy miért kellett elmenniük, és hogy ezt nekem miért nem mondták, és az, aki a szép fehér autót vezeti, azt mondja, hogy tudja, hol lakom, és hogy hogyan kell odamenni, és hogy most épp oda tartunk.

Már várom.

Hogy megérkezzünk oda.

Anyuhoz és apuhoz.

EWERT GRENS KISZÁLLT A LIFTBŐL, és elindult a bűnügyi nyomozó osztály folyosójának túlsó végén lévő irodája felé, amikor egyszer csak meggondolta magát, és megtorpant. De most nem a kávéautomata előtt, ahol szokott. Ehelyett benyitott egy nyomozóhoz, akivel ritkán beszélt, sőt tulajdonképpen alig ismert annak ellenére, hogy mindennap együtt voltak – ahogy az megesik, ha két nyomozó különböző ügyekbe ássa be magát, amelyek különböző irányokba vezetnek.

– Van egy perced?

Elisa Cuesta. Így hívták a negyvenes éveiben járó kolléganőt, aki most kikászálódott a folyton kicsomagolatlan költöztetődobozokkal körülbástyázott íróasztala mögül. Egy csupasz falú iroda, amelyből teljességgel hiányzott minden személyes tárgy – és egy ember, aki sosem mert igazán beköltözni ide, amitől a helyiség mindig valami átmeneti szállásra emlékeztetett.

Olyan messze volt egy kopott kordbársony kanapétól, amennyire csak lehetett.

– Szabad? Bejöhetek?

– Persze... de erre semmi szükség, Grens. Gyere csak vissza. Én voltam az, aki...

– Vissza?

– Úgy értem, te meg én egyébként sosem beszélünk, és már egy egész hónap eltelt... Már túl késő, nem kockáztattam sokat.

– *Egy egész hónap eltelt? Kockáztattál?* Most már egyáltalán nem értelek.

Cuesta ránézett. Aztán felemelte mindkét kezét. Védekezőn.

– Bocs, azt hittem, hogy egy... másik ügyben jöttél. Akkor kezdjük előlről. Ül le arra a dobozra ott, az egész stabil, mások is oda szoktak. Mit is akartál?

Ewert Grens a dobozokat kerülgetve odament az egyikhez, és leereszkedett rá, majd félszegen kinyújtotta merev lábát – olyan volt, mintha egy hintán ülne. Közben mindvégig kollégája pillantását kereste.

– Fel szeretnék tenni pár kérdést egy nyomozásról, amiről feltételezem, hogy mint az eltűnt személyek ügyeinek felelőse az osztályon, te zártál le néhány évvel ezelőtt.

Cuesta külseje ugyanolyan jellegtelen volt, mint az irodája. Mindig így nézett ki. Az arca az a fajta volt, amelyet nem jegyez meg az ember; ha egy órával később összefutnak a városban, Grens már nem ismerte volna fel. Most azonban személyiséggel telt meg, a döntésében megkérdőjelezett ember haragjával.

– Vagy úgy.

– Nem kritizálni akarlak.

– Mi sosem beszélünk, Grens, nem foglalkozunk egymással, de ez egyáltalán nem gond, nekem nem hiányzik a társaságod. Aztán amikor először benézel, és dumálni akarsz egy kicsit, akkor pont egy olyan ügyről, amit annak idején *nem* vittem el a vádemelésig? Szóval ha nem kritizálni akarsz, akkor mi a francot?

Grens fészkelődött egy kicsit, mire a félig teli kartondoboz majdnem felborult vele.

Inkább felállt, az biztonságosabbnak tűnt.

– Meg akarok találni egy kislányt, akinek az üres koporsója fekszik egy fehér fakereszt alatt.

– Mi van?

– És mindent látni akarok. Az összes környékbeli térfigyelő kamera összes felvételét 2016. augusztus huszonharmadikának reggeléről. Nézd át a kórházak, a szociális szolgálatok, az óvodák feljegyzéseit. Szedj össze mindenkit, akit felhívtatok, minden ajtót, amin bekopogtatok. Amíg eredmény hiányában hátra nem soroltatok, aztán le nem zártatok az ügyet.

– Fogalmam sincs, miről beszélsz.

– A nyomozásról a kislány után, akit kikaptak egy autóból és elraboltak.

– Még mindig nem tudom, melyik ügyre gondolsz.

– Arra a négyéves kislányra, aki az anyósülésen ült, amíg az...

– Grens, nézzél már körül. Mindenhol dobozok. Mindegyik tele van lezáratlan, *még folyamatban lévő* erőszakos bűnügyekkel. A sajátjaimmal és másokéival is. Én ugyanis pont ugyanúgy utálok ezeket, mint te. De egy *régóta lezárt* nyomozással valahova máshova kell fordulnod, mert én, még egyszer mondom, nem ismerem ezt az ügyet, és nem is hiányzik belőlük több.

Ewert Grens vett egy mély lélegzetet. Aztán megfordult.

– Nagyon szépen köszönöm a segítséget.

Azzal elindult.

– Miért, Grens?

– Mit miért?

– Miért kell neked pont *ez* az ügy? Pont most? Mit akarsz vele? Miért kell neked olyasmiben vájkálni, amit már lezártunk, amikor nyakig vagyunk az új ügyekben?

Ewert Grens megvonta a vállát. Talán beszélhetett volna egy asszonyról, akinek a sírját évekig nem látogatta meg. A gyermekről, akit a szíve alatt hordott, akit elvesztettek, és aki most egy névtelen sírban feküdt, amelyhez ő sohasem ment el. Egy ismeretlen nőről, aki épp ennek az ellenkezőjét tette: kijárt egy kislányhoz, hogy az egy kicsit kevésbé legyen magányos.

De nem tette.

– Nem tudom biztosan.

– Tessék?

– Találkoztam ma valakivel a temetőben, és... szóval... valakivel, aki...

– Grens.

– Igen?

– Mi van veled?

– Hogy mi... hogyhogy?

– Sápadt vagy. És olyan, mint az űzött vad. Sőt, ha nem haragszol, már amikor bejöttél, azt gondoltam, hogy meg vagy zavarodva. Jól érzed magad? Mert nem úgy nézel ki.

Cuesta közelebb hajolt, és várta a választ.

– Csak... megszedültem egy kicsit. Még ott a temetőben.

– Megszedültél?

Grens elindult, és újra átszlamozott a dobozokkal teli irodán, olyasvalakinek az irodáján, aki ugyanúgy félt a kötődéstől, mint ő az elszakadástól.

– Volt egy... kellemetlen élményem, ami összefügg egy régebbi kellemetlen élménnyel. Ez minden.

Cuesta csak nézett utána, próbálta megérteni, hogy mit mo-tyog.

– Az a kisgyerek a temetőben, azt nehezebb volt... mindig kisgyerekeket, főleg kislányokat, én nem tudom, hogy miért, és...

A felügyelő kibotorkált a folyosóra, és Cuesta már nem hallotta, mit mond. Felállt, és utánament. Grens elérte a kávéautomatát, és ezúttal megállt, hogy vegyen két pohárral, amikor utolérte a nő hangja.

– Grens... Ugye a másikat nem nézted meg?

– Másikat?

– A másik ügyet. Az a kislány is négyéves volt. És azt sem sikerült megoldanunk.

Megjegyezhetetlen arcú kolléganője néhány ajtónyira állt tőle.

– Az a kislány is aznap tűnt el, és ő sem került elő. Sem élve, sem holtan.

ANYU ÉS APU MINDIG MONDJA, hogy nem szabad olyannal elmenni, akit nem ismerek – de az nem is mindig veszélyes. Ha tudja a nevemet, akkor nem.

És úgyis mindjárt megérkezünk.

És rajtam lehet a kabátom.

Az, amelyik olyan, mint egy zebra, és amit sosem akartam levenni, még a házban sem, pedig a felnőttek mindig azt mondják, hogy ott le kell. Azt hiszem, ezt szeretem a legjobban. Meg a pillangót a hajamban. Kék, és ha senki sem látja, repülni is tud. Az ember, aki az autót vezeti, és tudja, hol lakunk, nem morog miatta, mint anyu, ő megéri.

Már majdnem ott vagyunk.

Otthon.